

ВАЛЕРІЯ ІЛЛЮК

**Березнівський ліцей № 3
Березнівської міської ради**

ВОГНИК ВІРИ

Скажені зграї ворогів
На нашу землю нападають.
Вже без тривоги немає днів –
Ракети з моря вилітають.
«Закрийте небо, - просим світу, -
Бо ж стільки горя від русні!».
Не дочекалися отвіту.
І знов – ракети навісні.
Летять... Влучають в ціль... Руїни...
Знов горе полонило край.
На допомогу йдуть країни:
Живи, народе, не вмирай!
Сучасна зброя прибуває,
І дух військовий клекотить,
Надія шлюзи прориває,
І віри вогник миготить.
Про Перемогу віра висне,
Бо гарт і мужність у нас є.
А ворог тисне... Люто тисне:
Гвалтує, нищить все і б'є.
Ще й мародерить скрізь, о Боже!
Зайшовши у чужі двори,
Бере усе, що тільки може,
Хоч Бог гукає ізгори:
«Чи совість маєш, лютий враже?
Чи серце в твоїх грудях є?
Гаазький суд тобі покаже,
Чим діло кінчиться твоє».

ЛИСТ УКРАЇСЬКОМУ СОЛДАТУ

Мужній воїне, славний солдате,
Виглядає тебе рідна мати.
Ти у пеклі воюєш з ордою,
Ще й долаєш двобій із зимою.

В лютий холод нема де зігрітись,
А із ворогом треба все ж битись.
Ми окопних свічок наробили,
Щоб хоч трішки зігріть твої сили.

Хоч та свічечка й мало зігріє,
Та надія усе ж зажевріє.
Перемога лиш тільки за нами!
Гордимось ми, воїни, вами.

Наша віра у вас, в Перемогу
Осяває нам світлу дорогу.
Тож тримайтесь згуртовано, друзі,
Зацвіте ще калина у лузі!

Буде мирною вся Україна,
Незалежна, квітуча, єдина.
Дочекається мати солдата,
Відігріє усіх рідна хата.

ЛИСТ СВЯТОМУ МИКОЛАЮ

Святий отче Миколаю!
Я прошу тебе й благаю:
Не неси мені гостинці
В чарівній своїй торбинці,
Бо часи настали грізні,
І всі діти нині різні:
У одних згоріла хата,
Інші вже живуть без тата.
Хтось без дому, без родини
Мерзне в холоді щоднини.
Вчитись теж не всім є змога,
Бо повітряна тривога
Виганяє всіх ховатись.
Поможи нам розквитатись
З лютим ворогом навіки.
Винайди чарівні ліки,
Щоб поранених зцілити,
Україну відродити,
Повернуть дітей в родини,
Яких вкрали з України.
Дай нам сили і терпіння,
Славним воїнам уміння
Подолати злу потвору,
Вигнати русню із двору.
Дай тепла і світла в хату,
На добро й любов багату.
Зберегти життя зумій
Всім, хто на передовій,
Хто країну захищає
Й Перемогу наближає.
Дуже я тебе благаю:
Дай нам Миру, Миколаю!
Щоб жили щасливо діти
І могли життю радіти,
Щоб всміхалось сонце з неба.
От і все, що нині треба.

І ЗНОВ ТРИВОГА...

І знов тривога. Час ховатись...
Ще скільки у страху тремтіти?
Не будем орків ми боятись,
Всіх будем гнати, будем бити!

Зійде зоря на Україну,
Засвітить сонце Перемоги.
Ми відбудуємо руїну,
Відремонтуємо дороги.

І прийде мир на землю знову.
Зростатимуть у щасті діти.
Ми щиру поведем розмову
І знову навчимось радіти.

І буде в щасті розквітати,
Міцніти в дружбі та достатку
Чарівна Україна-мати.
Лиш біль залишиться на згадку...

І знов тривога... Час ховатись?
І знов тремтіти у страху?
Ні! Будем з ворогом змагатись!
Хай згинуть всі в нас на шляху!

ДО ПЕРЕМОГИ

Страшна біда спіткала Україну,
Мою нескорену, квітучу і єдину.
Отой народ, що звався нашим братом,
Пішов запекло з нами воювати.

Щодня ракети, гради, гул гармати –
Нема куди й голівоньку сховати.
В усіх містах горить, палає, свище...
Ганебний ворог усе ближче й ближче.

Пліч-о-пліч в бій йдуть воїни-солдати
Сміливо й гідно край свій захищати.
І хоч у лузі хилиться калина,
Вдягнула чорну хустку Україна,

Нас не здолати! Ворог не збагне,
Що «русский мір» зогнив і уже тхне.
А Україна в чарівнім віночку
Вже одягає вишиту сорочку.

Вже майорять жовто-блакитні стяги,
Вшановуємо воїнів звитяги.
Здіймаєм гідно голови до неба:
Нам Перемоги, Волі й Миру треба!

ВЖЕ ПЕРЕМОГА СКОРО

На Сході сонечко встає,
На Заході сідає.
Народ наш був! Народ наш є!
Країну захищає!

Налізло клятих русаків,
Мов тараканів в бочку.
Загони славних козаків
Печуть їх в п'яту точку.

Із Чорнобаївки женуть,
З Чернігова і Бучі.
Чорти російські не збагнуть,
Що згинуть неминуче.

Дивись, полізли у Херсон,
До Харкова добрались...
Було чимало тих «персон» -
Лиш ратички zostались.

Женуть їх славні вояки,
Бо гарний вишкіл мають.
«Хай згине нечисть навіки!» -
Усі їх проклинають.

На Сході сонця промінці
На Захід крутять коло.
Злу обрубасм всі кінці –
Вже Перемога скоро!

ВЕЗЛИ ГЕРОЯ...

Везли Героя. Світ ридав...
Зітхання звідусюди.
Він гідно край наш захищав –
Навколішках всі люди.

Сльоза у кожного бринить,
На струнах серця – рани.
Тривожний час, болюча мить:
Чому, чому так рано?

У двадцять п'ять квітучих літ...
О, як хотілось жити!
Здійснив останній свій політ –
Вітчизні вмів служити.

Та вкрала доленьку війна –
Осиротіли діти,
Дружина й матінка сумна.
Куди ж їм біль подіти?

У що закутати печаль,
Щоб душу не ятрила?
Яке ж то горе... Тисне жаль...
Де ангельські ті крила,

Які здійсмають в світлу вись,
Дарують мир і спокій?
Ти не сумуй, лиш помолись.
Стань на горі високій,

Нехай почує увесь світ,
Усі гірські вершини,
Щоб захистив Господь наш рід
І долю України.

ПЛАЧ СИРОТИ

Поверни мені, орку, тата,
Що безслідно пропав на війні.
Я лишивсь без двора і без хати.
Де, скажи, тепер жити мені?

Поверни мені, руский бандите,
Все, що ти зруйнував нанівець.
Озирнись: все тобою розбите.
Чом прийшов ти, скажи накінець?

Я лишивсь сиротою навіки,
Бо тебе сам антихрист прислав.
Чи ви всі там в росії каліки?
Чом ти долю мою зруйнував?

Як я жити тепер в світі маю?
Де зігрітись і виспатись де?
Проклинаю тебе, проклинаю!
Божа кара на тебе зійде!

ВОЛОНТЕРАМ

Народ наш все-таки відважний,
Сміливий, мужній і звитяжний.
У час, коли бої тривають,
Всім Волонтери помагають.

Вони, мов воїни завзяті.
Тож не посміють орки кляті
Їм шлях-дороги перекрити.
І буде Україна жити

Допоки є в нас люди Миру,
Що мають душу гідну, щиру!
Гучне ім'я їм Волонтери –
То світлячки Нової ери.

Вони рятують, помагають,
І з-під уламків витягають.
Вони плетуть, печуть, готують,
Все, що потрібно, улаштують.

Вони зі смертю йдуть у ногу,
Домовившись про допомогу,
І смерть їм долю уступає –
Перед добром вона вмовкає.

Всесильні люди Волонтери –
Провісники Нової ери.
Хай будуть світлі їм дороги!
Разом дійдем до Перемоги!

АКРОВІРШІ

Усміхнеться ще сонце над краєм,
Коли ворога ми подолаєм.
Ранки будуть щасливо зітхати,
Акварелі навкруг розливати.
Їхні барви з блакиттю зіллються,
Ніжно сонцю і дневі всміхнуться,
А солдати додому вернуться.

* * *

Усміхається сонце над краєм,
Килимком небеса простяглись.
Ранок радо мене зустрічає,
А у небо птахи здійнялись.
Їхній помах крильми Перемогу
Нам віщує в тривожний наш час.
А в серцях лиш надія у нас.

* * *

Перемога за нами, ми знаєм!
Екзекуцій русні не минути.
Рускій мір ми ніяк не сприймаєм.
Ех, якби міг це ворог збагнути...
Ми не пустимо орків у хату.
Очманілу потвору женемо –
Годі нищити все й руйнувати!
А прогнавши русню, заживемо.